

01 ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Τις πταίει για την άνοδο της ακροδεξιάς;

■ της Ζηνοβίας Σαπουνά*

Νέο σοκ υπέστη τη βδομάδα που μας πέρασε η γηραιά Ευρώπη -σύμφωνα με τα μέσα μαζικής ενημέρωσης- από την άνοδο ακροδεξιού κόμματος, αυτή τη φορά στην ηγεμόνα της, τη Γερμανία.

Τόσο μεγάλο σοκ που άρχισαν να πέφτουν και πάλι από τα ροζ συννεφάκια τους διάφοροι πολιτικολογούντες και δημοσιολογούντες, όπως πέφτουν διαρκώς τα τελευταία χρόνια που ένα κύμα φασισμού αρχίζει να σαρώνει τις κοινωνίες που υφίστανται τις συνέπειες της κρίσης που γεννά ο νεοφιλελευθερισμός τους.

Μόνο φέτος είδαμε το ακροδεξιό κόμμα της Μαρί Λεπέν στη Γαλλία να περνά στον δεύτερο γύρο των εκλογών και να κονταροχτυπιέται με τον άνθρωπο των τραπεζών, Εμμανουέλ Μακρόν για την προεδρία της χώρας, συγκεντρώνοντας τελικά το 33,9% των ψήφων των Γάλλων. Είδαμε, επίσης, το ακροδεξιό κόμμα του Γκερτ Βίλντερς στην Ολλανδία να καταλαμβάνει τη δεύτερη θέση στις βουλευτικές εκλογές με ποσοστό 13,1% και προχθές το ακροδεξιό AfD στη Γερμανία να σκαρφαλώνει στην τρίτη θέση του πίνακα των εκλογικών αποτελεσμάτων με ποσοστό 13,5%.

Τις πταίει;

Οι αιτίες προφανώς ποικίλλουν από χώρα σε χώρα λόγω ιδιαιτέρων κοινωνικοπολιτικών χαρακτηριστικών. Ωστόσο ένας συνδετικός κρίκος αιτιών «ενώνει» τις ευρωπαϊκές κοινωνίες την ώρα που υφίστανται τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές, κι αυτός ο συνδετικός κρίκος δεν είναι άλλος από την καθημερινή εξαθλίωση της πλειονότητας των πολιτών, και κυρίως της κυρίαρχης μεσαίας τάξης που βλέπει πλέον να χάνει -αν δεν έχει χάσει ήδη- την επίπλαστη εργασιακή, οικονομική και κοινωνική ευημερία της.

Τι να σκέφτεται άραγε σήμερα ο Γάλλος πολίτης που ψήφισε τον Μακρόν (για να μην βγει η ακροδεξιά Λεπέν) όταν προχθές ο νεοφιλελέ πρόεδρος πέρασε από τη Βουλή πέντε διατάγματα, με άμεση ισχύ, που μεταρρυθμίζουν τον εργατικό κώδικα; Διατάγματα που περιλαμβάνουν μεταξύ άλλων περισσότερη ελευθερία στις επιχειρήσεις για τον καθορισμό ανώτατων ορίων αποζημιώσεων σε περίπτωση απολύσεων κτλ.

Τι να σκέφτεται άραγε σήμερα ο Γάλλος πολίτης όταν ακούει τον Μακρόν (ο οποίος -σημειώνω και πάλι- ψηφίστηκε για να μην βγει η ακροδεξιά Λεπέν) να λέει για όσους διαδηλώνουν κατά της εργασιακής μεταρρύθμισής του: «σέβομαι αυτούς που διαδηλώνουν αλλά σέβομαι και τους γάλλους ψηφοφόρους οι οποίοι ψήφισαν για την αλλαγή. Πιστεύω στη δημοκρατία, αλλά η δημοκρατία δεν βρίσκεται στον δρόμο»;

Αλήθεια, η «δημοκρατία» τι θέση έχει στη λίστα των αιτιών για την άνοδο της ακροδεξιάς;

Για ποια «δημοκρατία» μιλάμε;

Μιλάμε προφανώς για τη «δημοκρατία» των τραπεζών, των επιχειρήσεων και των αγορών που επιβάλλουν «μεταρρυθμίσεις», για τη «δημοκρατία» του διαίρει και βασιλεύει, για τη «δημοκρατία» που τροφοδοτεί τον κοινωνικό αποκλεισμό... Αλλά και για τη «δημοκρατία» που κατασκευάζει αποδιοπομπαίους τράγους (πρόσφυγες, μειονότητες) για να τους φορτώσει τους φόβους των κοινωνιών για την ανεργία και τη φτώχεια. Το αυγό του φιδιού δυστυχώς επωάστηκε χρόνια τώρα και γέννησε πια φασισμό...

Μην αφήσουμε τον φασισμό να μεγαλώσει.

* Δημοσιογράφος, Ραδιοφωνική Παραγωγή της εκπομπής «Εξαιρέσεις» στα Παραπολιτικά 90,1

■ του Παύλου Δερμενάκη

Κυβέρνηση, βουλευτές και παρατρεχάμενοι προσπαθούν με κάθε τρόπο, καθημερινά, να μας πείσουν ότι η κατάσταση της οικονομίας βελτιώνεται... «Καθισμένοι» πάνω στις πάσης φύσεως απολαβές τους, που ορισμένοι δεν τις είχαν δει ούτε στο όνειρό τους, έχοντας χάσει κάθε επαφή με τα λαϊκά στρώματα, θέλουν να αγνοούν, γιατί έτσι τους βολεύει, τα δεινά που περνά καθημερινά ο λαός, όχι μόνο στον οικονομικό τομέα και την επιβίωση αλλά σε όλες σχεδόν τις δραστηριότητές του. Οι «αριστεροί» της κυβέρνησης αντί να εστιάσουν στη δραματική κατάσταση των λαϊκών στρωμάτων φροντίζουν να αντλούν «εικόνα» για την πορεία της οικονομίας από τον κάθε Μελισσανίδη, Σαββίδη και λοιπά νέα τζάκια και τις εύκολες αναλύσεις αριθμών διάφορων παρατρεχάμενων. Τελευταία έκφραση αυτού του αμοραλισμού το άρθρο του υπουργού οικονομίας & ανάπτυξης κ. Δ. Παπαδημητρίου στην ιστοσελίδα *Capital* στις 25/9/2017 με τίτλο *Η ανάκαμψη της οικονομίας και η μυθολογία της*. Ο εξ Αμερικής κ. καθηγητής σε μια έκθεση ιδεών προσπαθεί να μας πείσει για την καλή πορεία της οικονομίας αξιοποιώντας τα οικονομικά μεγέθη όπως τον βολεύουν και αγνοώντας τα προβλήματα που υπάρχουν ή και ενδεχόμενα κρύβονται πίσω από τους αριθμούς.

Ας σταχυολογήσουμε -σκολιάσουμε μερικά από τα επιχειρήματά του:

1 Ανάκαμψη: «... το 2017 αποτελεί έτος ανάκαμψης της οικονομίας». Επικαλούμενος στοιχεία χωρίς να αναφέρει κάποιο νούμερο μιλά για ανάκαμψη στο α' εξάμηνο και παραπέμπει στη συνέχεια στο 1,8% ότι το λένε τρίτοι, όχι ο ίδιος. Δεν μας ενημερώνει ότι στόχος για το 2017, που ο ίδιος ψήφισε και υπερασπίστηκε ήταν το 2,7% και έναντι αυτού στο α' εξάμηνο βρισκόμαστε μόλις στο 0,6%!!! Και αυτή επίδοση πρέπει να συγκριθεί με τη μείωση του ΑΕΠ κατά 24,2% στην περίοδο 2008-2016. Καλό θα ήταν ο κ. καθηγητής να μας πληροφορήσει σε ποια άλλη χώρα στον κόσμο, όχι μετά από 9 συνεχή χρόνια μείωσης του ΑΕΠ, όπως στην περίπτωση

μας, αλλά μετά από τα μισά χρόνια ύφεσης, η «ανάπτυξη» ήταν τόσο ασθενική. Η απάντηση είναι πουθενά.

2 Επενδύσεις: ...στο α' εξάμηνο 2017... οι ακαθάριστες εγχώριες επενδύσεις αυξήθηκαν κατά 2,7%. Είναι το γνωστό σλόγκαν του πρωθυπουργού περί CRinvest. Ας περιμένουμε όμως να έχουμε τα οριστικά μεγέθη, γιατί έτσι πανηγυρίζαν και πέρσι με τα στοιχεία του α' εξαμήνου 2016 ότι αυξάνονται οι επενδύσεις (ήταν +2%), αλλά στο τέλος του έτους το σύνολο των επενδύσεων ήταν και πάλι αρνητικό (-1,8%). Σε κάθε περίπτωση, η όποια αύξηση των επενδύσεων θα πρέπει να συγκρίνεται με τη μείωσή τους κατά 63,7% την περίοδο 2008-2016. Αυτή η καταστροφή στον παραγωγικό ιστό της χώρας δεν διορθώνεται με αύξηση των επενδύσεων κατά 1-2%. Μια τέτοια λογική είναι η «θεραπεία» του καρκινοπαθούς με ασπιρίνες.

3 Ξένες επενδύσεις: «οι ξένες άμεσες επενδύσεις που το 2016 είχαν σημειώσει ρεκόρ δεκαετίας αυξήθηκαν περαιτέρω το α' εξάμηνο 2017 κατά 185% ετησίως!». Η χρησιμοποίηση αυτών των μεγεθών μπορεί να δημιουργεί εντυπώσεις σε κάποιους, αλλά σε όσους γνωρίζουν τι σημαίνουν, οι εντυπώσεις είναι αλγεινές. Πρόκειται για τα χρήματα που εισέρχονται στη χώρα για διάφορες επιχειρηματικές δραστηριότητες και δηλώνονται με τυπικά ως ξένες άμεσες επενδύσεις, όμως είναι τέτοιες μόνο λογιστικά. Στην περίπτωση της Ελλάδας το μεγαλύτερο μέρος από αυτά τα χρήματα εισέρχεται στο πλαίσιο του πλιάτσικου στην ελληνική, δημόσια και ιδιωτική, περιουσία. Είναι κυρίως τα χρήματα των εξαγωγών, «έναντι πινακίου φακής», επιχειρήσεων και ακινήτων λόγω της κρίσης και της χρηματοπιστωτικής ασφυξίας. Παράλληλα, στον ίδιο λογαριασμό εντάσσονται και μεταβιβαστικές πληρωμές στο πλαίσιο του παγκοσμιοποιημένου σχεδιασμού των πολυεθνικών για φοροαποφυγή. Καλό θα ήταν ο κ. υπουργός αντί να επικαλείται την ευημερία των αριθμών να μας πληροφορήσει που «επενδύθηκαν» αυτά τα χρήματα. Εκεί θα διαπιστώσουμε ότι χρησιμοποιήθηκαν για να αλλάξουν χέρια περιουσίες και όχι για να γίνουν νέες

επενδύσεις. Γι' αυτό και δεν προκύπτει αύξηση των επενδύσεων όπως αναφέραμε παραπάνω. Άλλωστε και επί Σαμαρά το 2013 και 2014 είχαν έρθει, κάθε χρονιά, πάνω από 2 δισ. ευρώ σαν άμεσες επενδύσεις. Ποια ήταν τα αποτελέσματα στην οικονομία;

4 Ανεργία, απασχόληση: ...οι άνεργοι έχουν μειωθεί κατά 230.000...». Στοιχεία χωρίς καμία ποιοτική αξιολόγηση, ώστε με την απλή αριθμητική να φαίνεται μείωση της ανεργίας. Αν ο κ. καθηγητής ήθελε να είναι συνεπής με τη στατιστική επιστήμη και να μην τη χρησιμοποιεί ως μηχανισμό προπαγάνδας, θα έπρεπε να αναφέρει την πραγματική ανεργία στο 31,3% στο τέλος του 2016, όπως την έχει προσδιορίσει μελέτη της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας η οποία περιλαμβάνει και ποιοτικά στοιχεία. Βολεύεται όμως η κάθε κυβέρνηση με τη μετρούμενη από τον ΟΑΕΔ «μείωση» κι ας είναι είναι κάλπικη. Στην ουσία δεν αυξάνεται η απασχόληση. Απλά μία πλήρης θέση εργασίας μοιράζεται σε περισσότερους ήμι-απασχολούμενους. Οι περισσότερες νέες θέσεις εργασίας (55%) που δημιουργούνται δεν είναι πλήρους απασχόλησης αλλά μερικής ή εκπεριτροπής. Και όσον αφορά στους μισθούς, στον ιδιωτικό τομέα τα νερά είναι αχαρτογράφητα και ο κάθε εργοδότης πληρώνει κατά το δοκούν επιβάλλοντας συνθήκες γαλέρας. Εκατοντάδες χιλιάδες εργάζονται με μισθό 200 - 300 ευρώ τον μήνα δημιουργώντας τη στρατιά των εργαζόμενων - φτωχών. Ένα πολύ μεγάλο μέρος μισθωτών εργάζεται χωρίς να λαμβάνει αμοιβή. Εργοδότες οφείλουν δεδουλευμένα πολλών μηνών και στο τέλος οι εργαζόμενοι λόγω της νομοθεσίας (προηγούνται οι τράπεζες) τα χάνουν αν κλείσει η επιχείρηση. Η κυβέρνηση με αυτά τα επιχειρήματα προσπαθεί, αφού πρώτα η ίδια υποβάλλεται σε «ενεσοθεραπεία» αισιοδοξίας, να τη μεταφέρει και στον λαό. Όμως ο λαός δεν τρέφεται με τις αερολογίες και την επίκληση αριθμών. Η πραγματικότητα που βιώνει είναι πολύ σκληρή. Το πότε και πως θα αντιδράσει σε αυτή την λεηλασία της ζωής του αλλά και την κοροϊδία θα κριθεί στην πορεία...